

A praesidiális hivatali szolgának is volt drága dolga, hogy éjjel miért nem tartózkodott a házban?

Azért, mert csak egy éjszakára volt megparancsolva, hogy őrkdjék az idegen fölött.

Ekkor feleségét vonta kérdőre az alispán, hogy néki tudni kell a dologról, mert feltűnően nagy részvéttel viseltetett az öreg iránt . . . A szegény asszony, ismerve férje fellobbanó természetét, hagyta, hogy csak fújja ki magát.

Megérkezett Fülöp, a harmadik cinkos. Őt még gyanusítani sem lehetett, olyan nagy volt a csodája, hogy miként tudának megszökni, lovastul, szekeresül!

Nem volt mit tenni, hát nem is tett az alispán semmit. A városka tudomásul vette, hogy a titokzatos idegen észrevétlenül eltűnt. Mi pedig még sokáig gondoltunk meglegedetten arra, hogy egy orosz börtön egy fogollyal szegényebb, egy székely otthon pedig egy családtaggal gazdagabb lett . . .

Ily szerencsésen végződött a mi sorstól hányt-vetett kalandorunk története.»

*E szavakkal fejezi be nagyapám idestova százesztendő visszamelékezését.*

## NÉZEM A FIAMAT.

*Ma még enyém a tiszta lelke,  
Ahogy az Úr belé lehelle.*

*Reggel felém tárul a karja,  
Hogy kézen fogjam, ő akarja.*

*Ha megijed, rohan elébem,  
Tudja, én vagyok, aki védem.*

*Keresztútnál nem mer letérni,  
Merre menjen, ma még megkérdi.*

*De tudom, hogy eljön az óra,  
Süket lesz az apai szóra.*

*Megvédeném, de mind hiába,  
Nem bízik, csak önönmagában.*

*Titokban szövi majd a tervét,  
Alig értjük egymásnak nyelvét.*

*Én a multat fogom idézni,  
Ő meg előre tud csak nézni.*

*Reám szól, ha visszaesengem;  
Mi dolog, hogy kerestek engem?*

*A lábamat lekötni vétek,  
Az én utam nem a tiétek.*

*S akkor bár a szívemben vérzem,  
Igaza lesz, mégis úgy érzem.*

*Hisz a szava az én beszédem,  
Ezt mondtam egyszor én s régen.*

*A sorsom az lesz, tudom, látom,  
Megáldom majd és elbocsátom.*